

Het Nieuwsblad

RECENSIE. 'Achter de schermen' met Carry Goossens en Frans Maas: Doorgaan tot het doek valt ****

Guy Van Vliet

De knecht en de meester: Carry Goossens en Frans Maas imponeren in *Achter De Schermen*. — © Luk Monsaert

“Ik ga stoppen met acteren”, kondigde Carry Goossens anderhalf jaar geleden in deze krant aan. Gelukkig kwam hij terug op zijn beslissing, want samen met Frans Maas speelt hij in ‘Achter de schermen’ de mooiste rol uit zijn carrière.

Anthony Hopkins, Ian McKellen, Albert Finney, Tom Courtenay: acteurs van dat kaliber spelen de hoofdrollen in *The dresser*, zoals *Achter de schermen* oorspronkelijk heet. Daar mogen we de namen van Carry Goossens en Frans Maas aan toevoegen. Het indringende verhaal speelt zich af tijdens de Tweede Wereldoorlog, terwijl het bommen regent op de Britse hoofdstad. De Londenaren blijven naar het theater gaan, zelfs voor een klein reizend gezelschap dat enkel Shakespeare speelt en zijn beste tijd gehad heeft. De wereld stort in en dat geldt ook voor de oud geworden steracteur (Frans Maas), al probeert zijn trouwe persoonlijke assistent Norman (Carry Goossens) de schijn hoog te houden.

Als Frans Maas spreekt, is Nederlands de mooiste taal ter wereld. Ideaal voor de rol van de verheven acteur, die niet begrijpt waarom hij nog altijd niet geridderd werd door de koning. Ook al heeft hij

een zenuwinzinking, hij miste nog nooit een voorstelling en dat mag ook nu niet gebeuren. “Ik zal door en door en doorgaan tot het doek valt.” Alleen weet hij niet meer wat hij speelt. Hij moet op als King Lear, maar schminkt zich als Othello. Met op de achtergrond de sirenes die waarschuwen voor alweer een luchtaanval, is het naderend onheil in zijn loge voelbaar. De grote meneer is een zielig hoopje ellende, de gerespecteerde acteur een vieze oude vent. Frans Maas is fenomenaal, maar weet dat de oorspronkelijke titel *The dresser* duidelijk maakt dat dit de voorstelling van Norman is. Dus hij laat Carry Goossens alle ruimte om te schitteren.

Overgave

Carry Goossens biologeert vanaf het moment dat hij het podium opstapt. Als Meneer aan de rand van de afgrond staat, lapt Norman hem op. “Het is volle bak”, moedigt Norman aan. Meneer gebruikt hem als voetveeg, maar Norman, alleen al door zijn dialect de mindere, ondergaat het allemaal. Achter de schermen in het theater kan de verdoken nicht – in 1942 was homoseksualiteit nog strafbaar – zichzelf zijn. Daarbuiten is hij niemand. Als hij het podium op mag om iets aan te kondigen, of instaat voor de stormgeluiden bij King Lear, gebeurt dat met een overgave waar geen steracteur aan kan tippen, ook al merkt niemand hem op. De aftakeling van zijn Meneer kan hij niet aan. “De feiten onder ogen zien, heb ik nooit gedaan, en ik ben dat ook niet van plan.” Meneer is zijn wereld en daar mag niemand aan raken. Wie zijn meester iets in de weg legt, krijgt met hem af te rekenen. De storm en de ondergang uit King Lear ontwikkelt zich ook achter de schermen.

Tegenpolen Frans Maas en Carry Goossens zijn ontroerend, onthutsend en ontluisterend, in een even elektriserende als memorabele vertolking. Een open doekje past voor de nieuwe producent Eén Zee, die dit soort repertoiretheater terug naar Vlaanderen wil halen. Mogen we bij deze alvast *A streetcar named Desire* en *The graduate* bestellen voor de volgende seizoenen?